

“ମିଠେ ବଜେ:— ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସର୍ବ ସମ୍ପ୍ରଦାୟରେ ମାଲାମାଲ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ତୁମେ କେବଳ ଇଶ୍ଵରୀୟ ମତରେ ଚାଲ, ଭଲ ଭାବରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ବର୍ଷା ନିଅ, ମାୟାଠାରୁ ହାରିଯାଅ ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ- ଇଶ୍ଵରୀୟ ମତ, ଦୈବୀ ମତ ଓ ମନୁଷ୍ୟ ମତ ମଧ୍ୟରେ କେଉଁ ମୁଖ୍ୟ ଅନ୍ତର ଅଛି ?

ଉତ୍ତର- ଇଶ୍ଵରୀୟ ମତ ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ପିଲାମାନେ ନିଜର ଘରକୁ ଫେରିଯାଉଛ ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଉଛ । ଦୈବୀ ମତ ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ସର୍ବଦା ସୁଖୀ ରହୁଛ କହିଲେ ନା ତାହା ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବଞ୍ଚିତ ସମୟରେ ମିଳୁଥିବା ମତ । କିନ୍ତୁ ପୁଣି ବି ତଳକୁ ତଳକୁ ଖସୁଛ କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ମତ ତୁମକୁ ଦୁଃଖୀ କରିଦେଉଛି । ତେଣୁ ଇଶ୍ଵରୀୟ ମତରେ ଚାଲିବା ପାଇଁ ପ୍ରଥମେ -ପ୍ରଥମେ ପାଠ ପଢ଼ାଉଥିବା ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ପୂରା ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ଅର୍ଥ ତ ବୁଝାଇଛନ୍ତି, ମୁଁ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତ ସ୍ଵରୂପ । ଯେତେବେଳେ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି କୁହାଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମାକୁ ନିଜର ଘର ମନେ ପଡ଼ୁଛି । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତ ସ୍ଵରୂପ । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମାକୁ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ମିଳୁଛି ସେତେବେଳେ କଥାବାକ୍ କରୁଛି । ପ୍ରଥମେ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଛୋଟ ହୋଇଥାଏ ଧୀରେ ଧୀରେ ବଡ଼ ହୁଏ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ତ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର । କଥାବାକ୍ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଶରୀର ରୂପୀ ରଥ ଦରକାର । ଯେପରି ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ପରମଧାମର ବାସିନ୍ଦା ଅଟ, କିନ୍ତୁ ଏଠାକୁ ଆସି କଥାବାକ୍ କରୁଛ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେବା ପାଇଁ ବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇଛି ଅର୍ଥାତ୍ ବାଣୀ ଉଚ୍ଚାରଣ କରୁଛି । ବାବା ନିଜର ଓ ରଚନାର ଆଦି- ମଧ୍ୟ- ଅନ୍ତର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ ପାଠପଢ଼ା, ତାହା ଶରୀର ନିର୍ବାହର ପାଠ ପଢ଼ା ଅଟେ । ସେମାନେ ତ ନିଜକୁ ଶରୀର ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ଏପରି କେହି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମା ଏହି କାନ ଦ୍ଵାରା ଶୁଣୁଛୁ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ପତିତ-ପାବନ, ସେ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ- ମୁଁ କିପରି ଆସୁଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭଳି ମୁଁ ଗର୍ଭରୁ ଜନ୍ମ ନେଉନାହିଁ । ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ତେଣୁ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ହିଁ ଉଠିବାର ନାହିଁ । ଇଏ ରଥ ଅଟନ୍ତି । ଏହାଙ୍କୁ ମାତା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ନଦୀ ଅଟେ । ତେଣୁ ଇଏ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ନଦୀ । କିନ୍ତୁ ପାଣିର କଥା ନୁହେଁ । ଇଏ ହେଲେ ମହାନଦୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଜ୍ଞାନ ନଦୀ । ତେଣୁ ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମର ପିତା ଅଟେ । ଯେପରି ତୁମେ କଥା ହେଉଛ ମୁଁ ମଧ୍ୟ କଥା ହେଉଛି । ମୋର ଅଭିନୟ ତ ସବୁଠାରୁ ଶେଷ ସମୟରେ ଅଛି । ଯେବେ ତୁମେ ବିଲକୁଲ୍ ପତିତ ହୋଇଯାଉଛ ତେବେ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଏଭଳି କିଏ କରାଇଛନ୍ତି ? ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ବିନା ଆଉ କାହା ପାଇଁ ଏହା କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଅବିନାଶୀ ବାବା ହିଁ ସ୍ଵର୍ଗର ମାଲିକ କରୁଥିବେ ନା । ବାବା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସେ ହିଁ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ଚୈତନ୍ୟ ବୀଜ ଅଟେ । ମୁଁ ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛି । ମୁଁ ସତ୍ୟ ଚୈତନ୍ୟ ବୀଜ ରୂପ । ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ମୋ ପାଖରେ ଅଛି । ଏହାକୁ ସୃଷ୍ଟିତକ୍ତ ଅଥବା ଭ୍ରାମା କୁହାଯାଉଛି । ଏହା ନିରନ୍ତର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ଦୁନିଆର ଭ୍ରାମା ୨୮୮୮ ଚାଲିଥାଏ । ଏହାର ରିଲ ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଅଟେ । ଯେତିକି ଯେତିକି ସମୟ ବିତିଯାଉଛି, ୫ହଜାର ବର୍ଷରୁ ସେତିକି ସମୟ କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ପ୍ରଥମେ ଆମେ ଦେବୀ -ଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି ଧିରେ-ଧିରେ ଆମେ କ୍ଷତ୍ରିୟ କୁଳକୁ ଆସିଗଲୁ । ଏହି ସମସ୍ତ ରହସ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ନା । ତେଣୁ ଏହାକୁ ନିରନ୍ତର ସ୍ମରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଆରମ୍ଭରୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିଛୁ ତେବେ ଆମେ ହିଁ ସେହି ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲୁ । ୧୨୫୦ ବର୍ଷ ରାଜ୍ୟ କଲୁ । ସମୟ ଅତିକ୍ରମ ହୋଇ ଚାଲିଛି ନା । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର ତ କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ତ କେହି ଚିନ୍ତନ ମଧ୍ୟ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଏହିପରି ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି ଅଭିନୟ କରି, ବର୍ଷ ପରେ ବର୍ଷ ଅତିକ୍ରମ କରି ଏବେ କେତେ ବର୍ଷ ଅତିକ୍ରମ କରିସାରିଲୁଣି । ଧିରେ -ଧିରେ ସୁଖ କମ୍ ହୋଇଚାଲିଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ସଂପ୍ରଧାନ,

ସଞ୍ଜ, ରଜୋ, ତମୋ ହୋଇଥାଏ । ପୁରୁଣା ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ତ ହେଉଛି ବିଶାଳ ନାଟକର କଥା । ଏହି ସବୁ କଥା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିରେ ଧାରଣ କରି ପୁଣି ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତେ ତ ଏକାପରି ହୋଇନଥାନ୍ତି । ନିଶ୍ଚୟ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ରୀତିରେ ବୁଝାଉଥିବେ । ସୃଷ୍ଟିତତ୍ତ୍ୱକୁ ବୁଝାଇବା ସବୁଠାରୁ ସହଜ ଅଟେ । ତ୍ରାମା ଏବଂ ବୃକ୍ଷ ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଷ୍ଟିତତ୍ତ୍ୱ ଓ କଳ୍ପବୃକ୍ଷ ଦୁଇଟିଯାକ ମୁଖ୍ୟ ଚିତ୍ର ଅଟେ । କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ନାମ ଅଛି ନା । କଳ୍ପର ଆୟୁ କେତେ ବର୍ଷ ଅଟେ । ଏକଥା କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଅନେକ ମତ ରହିଛି । କିଏ କ'ଣ କହିଥା'ନ୍ତି କିଏ କ'ଣ କହିଥାନ୍ତି । ବଞ୍ଚିମାନ ତୁମେ ଅନେକ ମନୁଷ୍ୟ ମତକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛ ଓ ଏକ ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛ । କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ପୁନର୍ବାର ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସୁଛ ଆଉ କାହାର ମତ ଦ୍ୱାରା, ଦୈବୀ ମତ ଅଥବା ମନୁଷ୍ୟ ମତ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଘରକୁ ଫେରି ପାରିବ ନାହିଁ । ଦୈବୀ ମତ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ନିମ୍ନଗାମୀ ହେଉଛ କାହିଁକି ନା କଳା କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ଆସୁରୀମତ ଦ୍ୱାରା ନିମ୍ନଗାମୀ ହେଉଛ । କିନ୍ତୁ ଦୈବୀ ମତରେ ସୁଖ ଓ ଆସୁରୀ ମତରେ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଦୈବୀ ମତ ମଧ୍ୟ ଏହି ସମୟରେ ବାବା ଦେଇଥିବା ମତ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ସୁଖୀ ରହୁଛ । ବେହଦର ବାବା କେତେ ଦୂରରୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ଧନ ରୋଜଗାର କରିବା ପାଇଁ ବାହାରକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ବହୁତ ଧନ ଏକତ୍ର ହୋଇଯାଏ ପୁଣି ଘରକୁ ଫେରି ଆସିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବହୁତ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇ ଆସୁଛି କାହିଁକି ନା ଜାଣିଛି ମୁଁ ତୁମକୁ ବହୁତ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇଥିଲି । ସେସବୁ ସମ୍ପତ୍ତି ତୁମେ ହରାଇ ଦେଇଛ । ତୁମ ସହିତ ହିଁ କଥା ହେଉଛି, ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ସେ ଧନ ହରାଇଛନ୍ତି । ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କଥା ତୁମର ମନେ ଅଛି ନା । କହୁଛନ୍ତି ହଁ ବାବା, ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଥିଲୁ, ଆପଣ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇଥିଲେ । ଏବେ ତୁମର ସ୍ମୃତି ଆସୁଛି ବାସ୍ତବରେ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅସରନ୍ତି ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲୁ । ବାବା ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ରାଜତ୍ୱର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲୁ । ଆଜ୍ଞା, ପୁନର୍ବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ଏପରି କୁହ ନାହିଁ ଯେ ବାବା ଆମକୁ ମାୟାର ଭୂତ ହରାଇଦେଲା । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିବା ପରେ ହିଁ ତୁମେ ମାୟାଠାରୁ ହାରୁଛ । ଲୋଭ କଲ, ଲାଞ୍ଜ ଖାଇଲ । ଉପାୟଶୂନ୍ୟ ଅବସ୍ଥାର କଥା ଅଲଗା । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଲୋଭ ବିନା ପେଟ ପୂଜା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଦ୍ୱିଧା ନାହିଁ । ଯଦି ତୁମେ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ ତେବେ ଲାଞ୍ଜ ନେଇପାର କିନ୍ତୁ କେଉଁଠି ଫସିଯାଇ ମର ନାହିଁ, ପୁଣି ତୁମକୁ ହିଁ ଦୁଃଖ ମିଳିବ । ପଇସା ତ ମିଳିବ ଖୁସି ହୋଇ ଖାଇବ, କିନ୍ତୁ କେଉଁଠି ପୋଲିସ୍ ଧରିନେଲା ତେବେ ତ ଜେଲକୁ ଯିବାକୁ ପଡିବ ନା । ଏପରି କୌଣସି କାମ କର ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଦାୟୀ ହେବି ନାହିଁ, ପାପ କଲେ ଜେଲକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ ଜେଲ ଆଦି କିଛି ରହିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ତ୍ରାମାର ଯୋଜନା ଅନୁସାରେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ତୁମକୁ (୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ) ଯେଉଁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥିଲା ସେହିପରି ପୁଣି ନେବ । ସାରା ରାଜଧାନୀ ତିଆରି ହେଉଛି । ଗରୀବ ପ୍ରଜା, ସାହୁକାର ପ୍ରଜା ଉଭୟେ ରହିବେ । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଦୁଃଖ ରହିବ ନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ ବାବା ଗ୍ୟାରେଞ୍ଚ ଦେଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଏକ ସମାନ ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରାଜତ୍ୱରେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ପଦବୀ ଦରକାର ନା । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବାବା ଆମକୁ କିପରି ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ଦେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ଆମେ ତଳକୁ ଖସୁଛୁ । ସ୍ମୃତିରେ ଆସୁଛି ନା । ସ୍କୁଲରେ ପାଠପଢା ସ୍ମୃତିରେ ହିଁ ରହିଥାଏ ନା । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ବାବା ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଆତ୍ମିକ ପାଠପଢା ସାରା ଦୁନିଆରେ ଅନ୍ୟ କେହି ପଢାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ମନମନାଭବ ଲେଖାଅଛି । ଏହାକୁ ମହାମନ୍ତ୍ର, ବଶୀକରଣ ମନ୍ତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ମନ୍ତ୍ର କହିଥାନ୍ତି । ମାୟାକୁ ଜିତିଲେ ଜଗତଜିତ୍ ହେବ । ୫ ବିକାରକୁ ହିଁ ମାୟା କୁହାଯାଉଛି । ରାବଣର ଚିତ୍ର ବିଲକୁଲ୍ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ତିଆରି ହୋଇଛି— ୫ ବିକାର ସ୍ତ୍ରୀଠାରେ, ୫ ବିକାର ପୁରୁଷଠାରେ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଗଧ ଅର୍ଥାତ୍ ଟଙ୍କୁ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ରାବଣର ମୁକୁଟ ଉପରେ ଗଧର ମୁଣ୍ଡ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଜ୍ଞାନ ବିନା ଆମେ ମଧ୍ୟ ଏପରି ଥିଲୁ । ବାବା କେତେ ରମଣିକ ତଳରେ ବସି ପଢାଉଛନ୍ତି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପରମ ଶିକ୍ଷକ । ତାଙ୍କ ପାଖରୁ ଯାହା ଆମେ ପଢୁଛୁ ତାହା ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛୁ । ପ୍ରଥମେ ତ ଯିଏ ପଢାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ଉପରେ ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଉଚିତ୍ । କୁହ, ବାବା ଆମକୁ ଏହା ବୁଝାଇଛନ୍ତି, ଏବେ ତୁମେ ମାନ କିମ୍ବା ନ ମାନ । ଇଏ ଅବିନାଶୀ ବାବା ତ ଅଟନ୍ତି ନା । ଶ୍ରୀମତ

ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରାଉଛି । ତେବେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନୂଆ ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଦରକାର ନା ।

ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଆମେ ଆବର୍ଜନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁନିଆରେ ବସିଛୁ । ଏକଥା ଅନ୍ୟ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଆମେ ବହିଷ୍କୃତ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗରେ ସଦା ସୁଖୀ ରହିବୁ । ଏଠାରେ ନର୍କରେ କେତେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହାକୁ ନର୍କ କୁହ ଅଥବା ବିଷୟ ବୈତରଣୀ ନଦୀ କୁହ, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଛି-ଛି ହିଁ ଅଟେ । ଏବେ ତୁମେ ଅନୁଭବ କରୁଛ— କେଉଁଠି ସତ୍ୟଯୁଗ ସ୍ୱର୍ଗ, କେଉଁଠି କଳିଯୁଗ ନର୍କର ଦୁନିଆ ! ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଓଷ୍ଠର ଅଫ୍ ଓଷ୍ଠ ଡାଳି କୁହାଯାଉଛି । ତେତାକୁ ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏହି ବିକାରୀ ଦୁନିଆରେ ରହିବା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଖୁସୀ ହେଉଛନ୍ତି । ବିଷାର କାଟକୁ ଭ୍ରମରୀ ଭୁଁ-ଭୁଁ କରି ନିଜ ସଦୃଶ କରାଇଥାଏ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବିକାର ରୂପୀ କାଦୁଅରେ ପଡିଥିଲ ମୁଁ ଆସି ଭୁଁ-ଭୁଁ କରି ତୁମକୁ କାଟରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଶୁଦ୍ରରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କରିଛି । ବଞ୍ଚିମାନ ତୁମେ ଦ୍ୱିମୁକୁଟଧାରୀ ରାଜା ହେଉଛ ତେଣୁ କେତେ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ ପୂରା କରିବା ଦରକାର । ଅବିନାଶୀ ବାବା ତ ବହୁତ ସହଜ ରୀତିରେ ବୁଝାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ହୃଦୟଙ୍ଗମ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ବାବା ସତ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ବଞ୍ଚିମାନ ସମସ୍ତେ ମାୟାର ପଙ୍କରେ ଫସି ରହିଛନ୍ତି । ବାହାରର ଚାକଚକ୍ୟ କେତେ ରହିଛି ? ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ପଙ୍କରୁ ଉଦ୍ଧାର କରୁଛି, ସ୍ୱର୍ଗକୁ ନେଇଯାଉଛି । ସ୍ୱର୍ଗର ନାମ ତ ଶୁଣିଛ । ଏବେ ତ ସ୍ୱର୍ଗ ନାହିଁ । କେବଳ ଏହି ଚିତ୍ର ରହିଛି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ, କେତେ ଧନଶାଳୀ ଥିଲେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯଦିଓ ପ୍ରତ୍ୟହ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଉଥିଲ, କିନ୍ତୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ କିଛି ନଥିଲା । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଭାରତରେ ଏହି ଆଦି ସମାଜନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା । ଏହାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ କେବେ ଥିଲା, ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ବଦଳରେ ଏବେ ପୁଣି ହିନ୍ଦୁ-ଧର୍ମ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଆରମ୍ଭରେ ହିନ୍ଦୁ ମହାସଭାର ପ୍ରେସିଡେଣ୍ଟ ଆସିଥିଲେ । କହିଲେ, ଆମେ ବିକାରୀ ଅସୁର ଅଟୁ ନିଜକୁ ଦେବତା କିପରି କହିପାରିବୁ ? ମୁଁ କହିଲି ଆଜ୍ଞା ଆସ ତୁମକୁ ବୁଝାଇବି ଯେ କିପରି ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ପୁନର୍ବାର ହେଉଛି । ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରାଇଦେବି । ଏଠାରେ ବସି ଶିଖ । କହିଲେ, ଦାଦାଜୀ ଫୁରସତ କାହିଁ ? ଫୁରସତ ନାହିଁ ତ ପୁଣି ଦେବତା କିପରି ହେବ ! ଏହା ପାଠପଢା ଅଟେ ନା, ବିଚାରର ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିଲା । ମରିଗଲା । ଏପରି ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ସେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପ୍ରଜାରେ ଆସିବେ । ନାଁ, ଏମିତି ଚାଲିଆସିଥିଲେ, ଶୁଣିଥିଲେ ଏଠାରେ ପବିତ୍ରତାର ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ପୁଣି ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମରେ ହିଁ ଆସିବେ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛ ଯେ ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ । କୌଣସି ନା କୌଣସି ଭୁଲ୍ କରାଇଦେଉଛି । କେବେ କୌଣସି ଓଲଟା-ପାପ କର୍ମ ହୋଇଗଲେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ ମନରେ ଶୁଣାଇବା ଉଚିତ୍ । ରାବଣ ଦୁନିଆରେ ପାପ ତ ହୋଇଚାଲିଛି । କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପୀ ଅଟୁ । ଏହା କିଏ କହୁଛି ? ଆମ୍ଭା କହୁଛି— ବାବାଙ୍କ ଆଗରେ ଅଥବା ଦେବତାମାନଙ୍କ ଆଗରେ । ଏବେ ତ ତୁମେ ଅନୁଭବ କରୁଛ ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପୀ ଥିଲୁ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ପାପ ନିଶ୍ଚୟ କରିଛ । ଅନେକ ଜନ୍ମର ପାପ ତ ବର୍ଷନା କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଜନ୍ମର ପାପ ତ ବର୍ଷନା କରିପାରିବ । ତାହା ଶୁଣାଇବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପାପ ହାଲୁକା ହୋଇଯିବ । ଚିକିତ୍ସକଙ୍କ ଆଗରେ ବେମାରି ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ— ଅମୁକକୁ ମାରିଛୁ, ଚୋରି କରିଛୁ..., ଏସବୁ କଥା ଶୁଣାଇବାରେ ଲଜା ଲାଗୁନାହିଁ, ବିକାରର କଥା ଶୁଣାଇବାରେ ଲଜା ଲାଗୁଛି । ଚିକିତ୍ସକଙ୍କ ପାଖରେ ଲଜା କଲେ ରୋଗ ଭଲ ହେବ କିପରି ? ପୁଣି ଭିତରେ ଭିତରେ ମନ ବିଚଳିତ ହେବ, ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରି ପାରିବ ନାହିଁ । ସତ କଥା ଶୁଣାଇଦେଲେ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିପାରିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଚିକିତ୍ସକ ହୋଇ ତୁମର କେତେ ଚିକିତ୍ସା କରୁଛି । ତୁମର ଶରୀର ସର୍ବଦା କଠିନ ଭଳି ସଂପ୍ରଧାନ ରହିବ । ଚିକିତ୍ସକଙ୍କୁ କହିବା ଦ୍ୱାରା ହାଲୁକା ହୋଇଯାଏ । କେହି-କେହି ସ୍ୱତଃ ଲେଖିଦେଇଥାନ୍ତି— ବାବା ଆମେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ପାପ କରିଛୁ । ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆରେ ପାପୀମାନ ହିଁ ହୋଇଛୁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, ତୁମକୁ ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ ପଇସା ପତ୍ର ଲେଖ ଦେଶ କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ସତ୍ୟ ସତ୍‌ଗୁରୁ, ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତି ହେଉଛନ୍ତି ବାବା, ସେ କେବେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉନାହାନ୍ତି । ସେମାନେ ଅକାଳ ତଖତ୍ ନାମ ରଖୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ଭୁକୁଟୀ ହେଉଛି ଆତ୍ମାର ସିଂହାସନ ।

ଏହିଠାରେ ହିଁ ଆମ୍ଭା ଶୋଭା ପାଉଛି, ତିଳକ ମଧ୍ୟ ଭୁକୁଟୀରେ ଦେଇଥା'ନ୍ତି ନା । ବାସ୍ତବରେ ତିଳକ ଏକଦମ୍ ବିନ୍ଦୁ ସଦୃଶ ଦେଉଥିଲେ । ଏବେ ତୁମକୁ ନିଜେ ନିଜକୁ ତିଳକ ଦେବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିଚାଲ । ଯିଏ ବହୁତ ସେବା କରିବେ ସେ ବଡ଼ ମହାରାଜା ହେବେ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ପାଠ ପଢ଼ାଯିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏତେ ଉଚ୍ଚ ପାଠପଢ଼ା ପ୍ରତି ପୁଣି ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ବସିଲେ ମଧ୍ୟ କାହାର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଏକାଗ୍ର ରହୁଛି, କାହାର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ କୁଆଡ଼େ-କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଯାଉଛି । କେହି ୧୦ ମିନିଟ୍ କେହି ୧୫ ମିନିଟ୍ ଲେଖୁଛନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କର ଚାର୍ଟ ଭଲ ଥିବ ତାଙ୍କୁ ନିଶା ଚଢ଼ିବ । ବାବା ଏତେ ସମୟ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ଯାଦରେ ରହିଲି । ୧୫ ମିନିଟ୍‌ରୁ ଅଧିକ ତ କେହି ଲେଖି ପାରିବେ ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧି ଇଆଡ଼େ-ସିଆଡ଼େ ଭ୍ରମିତ ହୋଇଯାଏ । ଯଦି ସମସ୍ତେ ଏକରସ ହୋଇଯିବେ ତେବେ ପୁଣି କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ । ବାବା କେତେ ମିଠା-ମିଠା ସ୍ନେହପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏଭଳି ତ କୌଣସି ଗୁରୁ ଶିଖାଇ ନାହାଁନ୍ତି । ଗୁରୁଙ୍କଠାରୁ କେବଳ କ'ଣ ଜଣେ ହିଁ ଶିଖିବେ କି ! ଗୁରୁଙ୍କଠାରୁ ତ ହଜାର-ହଜାର ଶିଖିବେ ନା । ସତଗୁରୁଙ୍କଠାରୁ ତ ତୁମେ କେତେ ଆତ୍ମା ଶିଖୁଛ । ଏହା ହେଉଛି ମାୟାକୁ ବଶ କରିବାର ମନ୍ତ୍ର । ୫ ବିକାରକୁ ମାୟା କୁହାଯାଉଛି । ଧନକୁ ସମ୍ପାଦି ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ନିମନ୍ତେ କୁହାଯାଉଛି ଏହାଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ସମ୍ପାଦି ଥିଲା । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ କେବେ ମାତା-ପିତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଆଦିଦେବ, ଆଦି ଦେବାଙ୍କୁ ଜଗତପିତା, ଜଗତଅମ୍ଭା କହୁଛନ୍ତି, ଏମାନଙ୍କୁ ନୁହେଁ । ଏମାନେ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ଧନ ନେଇ ଆମେ ଏତେ ଧନବାନ ହୋଇଛୁ । ଅମ୍ଭାଙ୍କ ପାଖକୁ ଅନେକ ଆଶା ନେଇ ଯାଇଥାନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ପାଖକୁ କେବଳ ଧନ ମାଗିବା ନିମନ୍ତେ ଯାଇଥା'ନ୍ତି ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ । ତେଣୁ ବଡ଼ କିଏ ହେଲେ ? ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, ଅମ୍ଭାଙ୍କଠାରୁ କ'ଣ ମିଳୁଛି ? ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କଠାରୁ କ'ଣ ମିଳୁଛି ? ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ କେବଳ ଧନ ମାଗିଥାନ୍ତି । ଅମ୍ଭାଙ୍କଠାରୁ ତୁମକୁ ସବୁ କିଛି ମିଳୁଛି । ଅମ୍ଭାଙ୍କର ମହିମା ଅଧିକ କାହିଁକି ନା ମାତାମାନଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଛି । ତେଣୁ ମାତାମାନଙ୍କର ମହିମା ଅଧିକ ରହିଛି । ଆଜ୍ଞା, ତଥାପି ମଧ୍ୟ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କର ତେବେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ଚକ୍ରକୁ ଯାଦ କର, ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର । ଅନେକଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରାଅ । ଈଶ୍ୱର ପିତାଙ୍କର ତୁମେ ଛାତ୍ର ଅଟ । କଷ୍ଟ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ହୋଇଥିଲ ଏବଂ ପୁଣି ଏବେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ରହିଛି । ଏହା ହେଉଛି ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ସତ୍ୟ କଥା । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ନିଜର ରୋଗକୁ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପାଖରେ କେବେ ହେଲେ ଲୁଚାଇବାର ନାହିଁ । ମାୟାର ଭୂତମାନଙ୍କଠାରୁ ନିଜକୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ରାଜତିଳକ ଦେବା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବା ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ହେବ ।
- (୨) ନିଜକୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ଧନରେ ଧନବାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ଆଉ ପାପାତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କୌଣସି ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ କରିବାର ନାହିଁ । ପାଠପଢ଼ା ପ୍ରତି ପୂରା-ପୂରା ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଗୀତାର ପାଠପଢ଼ା ନିଜେ ପଢ଼ିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଉଥିବା ନଷ୍ଟୋମୋହା ସ୍ମୃତିସ୍ୱରୂପ ହୁଅ ।

ଗୀତା ଜ୍ଞାନର ପ୍ରଥମ ପାଠ ଅର୍ଥାତ୍ ଶିକ୍ଷା ହେଲା- ଅଶରୀରୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ଏବଂ ଅନ୍ତମ ପାଠ ହେଲା- ନଷ୍ଟୋମୋହା ସ୍ମୃତିସ୍ୱରୂପ ହୁଅ । ପ୍ରଥମ ପାଠ ହେଲା ବିଧି ଏବଂ ଅନ୍ତମ ପାଠ ହେଲା ବିଧି ଆଧାରରେ ସିଦ୍ଧି । ତେଣୁ ସବୁ ସମୟରେ ପ୍ରଥମେ ନିଜେ ଏହି ପାଠକୁ ପଢ଼ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପଢ଼ାଅ । ଏଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରି ଦେଖାଅ ଯାହାକି ତୁମର ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମକୁ ଦେଖୁ ଅନେକ ଆତ୍ମା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରିବେ ଏବଂ ନିଜର ଭାଗ୍ୟର ରେଖାକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିପାରିବେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ପରମାତ୍ମ ସ୍ନେହରେ ସମାହିତ ହୋଇ ରହିବ ତେବେ ମେହେନତରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ।